

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-|| Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

In Qvo Agitvr Nominatim De Sacerdotibus, Confessarijs, Magistris siue
Doctoribus, Concionatoribus, Episcopis & alijs Prælatiſ, eorumque
Ministerijs - In ſeptem Tractatus distributus ...

Puente, Luis de la
Coloniæ Agrippinæ, 1629

§. I.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45750](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45750)

CAPVT VI.

SPECIALIS ALIQVORVM PERFECTORVM AD ANIMAS INIUNCTAS VOCATIO, & INANES EORVNDVM TIMORES, EXCUSATIONES, EARVMQUE PAVOR, OBEDIENTIA ITEM TALIS VOCATIONI ADHIBENDA.

CAP. 1.2

PERFECTALIS vocatio, qua Dominus noster viros iam valde perfectos vocat, & eos præcipue, qui valde fuerunt exercitati in operibus vitæ contemplatiuæ: vt procedant ad exercenda vitæ actiuæ opera erga proximos, miranda est delineata in libro Canticorum, postquam sponsa ad excelsum adeo perfectionis culmen peruenerat, vt diceret a ego dormio, & cor meum vigilat absorpta enim contemplatione Dei: ad omnia, quæ mundi essent dormiebat; ad ea tantum vigilans, quæ sui erant dilecti: in quo totum cor suum, & cogitationes omnes, ac desideria collocauerat amore valde accensis. Ad cuius ita constitutæ aures vox insonuit cælestis eius sponsi, tenerunt dicentis: *aperi mihi soror mea, amica mea, columba mea, immaculata mea: quia caput meum plenum est rore, & cincinnati mei guttis nocturnis.* Sed priusquam profundum hoc amoris pelagus ingrediamur: videamus, quo modo sit possibile quoddam cum anima adeo sit iusta, & perfecta: quemadmodum prima huius colloquij verba significant: Deus tamen extra eius domum esse dicatur, & ostium pulsare, ac petere sibi aperiri vt ingredi possit: cum Deus temper sit intra ipsos iustos, per gratiam, & Charitatem eis vnitus; vtrumque tamen horum & verum est, & certum. Cum enim Dominus noster sit in animabus iustis per effectus iustitiæ, quos in eis efficit; postquam eas per iustificationem est ingressus, sæpe pulsat, sibi que aperiri petit: vt ingressus per earum consensum & voluntatem, reliqua faciat, quæ ad eorum profectum & perfectionem propriam spectant; & postquam id obtinuit, pulsat etiam nocte, desiderans adhuc intrare ad earum corda: vt effectus excitet amoris proximorum, ac zeli exeundi ad laborandum pro eorum salute ac perfectione. Et quamdiu hos effectus non efficit; nec anima ipsa ad eos suscipiendos se disponit: censetur ille extra eam manere, pulsans inspirationibus suis, vt sibi aditus pateat, remotis impedimentis, quæ in ea sunt ad tantam gratiam & fauorem suscipiendum.

§ I.

I. **S**ED quis porro explicare nouerit causas, & titulos, quibus vritur sponsus, dum ita pulsat, vt sibi aperiatur? *Primum* enim reuocat animæ in memoriam beneficia ipsi collata in die iustificationis, ac ceteris diebus, quibus de ipsa profectu egit. Quasi diceret: memento quod fece-

rim te sororem meam per esse gratiæ; amicam, per charitatem; columbam, per unionem cum Spiritu Sancto; immaculatam meam propter cordis puritatem. Cur ergo non aperies ei, qui tot beneficijs te affectit; & cupit intrare, vt alijs non minoribus te afficiat? Noli satis tibi esse existimare, quod hæc bona tibi soli habeas; aperi mihi vt prodeamus ad lucrandos alios fratres, alios amicos, alias columbas, & alias animas formosas: vt mea Patrisque mei gloria dilatetur. Cum igitur columba sit avis fecunda; veni, columba mea, vt mecum gignas filios gratiæ, meæque gloriæ hæredes.

Statim etiam subiicit titulos charitatis, assumptos ex necessitate, qua proximi laborant; ideoque dicit ei: attende quia caput meum plenum est rore, & cincinnati mei guttis noctium. a Caput Christi quæ homo est (vt ait Apostolus) est Deus. Et hoc (ait S. Gregorius) esse plenum rore aut pruina, cum sanctum eius nomen ab infidelibus blasphematur; à peccatoribus contemnitur; & à tepidis irreuerenter tractatur. Cincinnati huius capituli sunt Christiani, coniurati cum eo per fidem: qui tamen pleni sunt guttis noctium, cum in eis deficit charitas; suntque oppressi glacie multorum peccatorum, ac tenebris ignorantia, & valde errantibus iudicijs. Et quamuis ipsi sint iusti, sunt tamen afflictis persecutionibus, calumnijs, & calamitatibus. Si itaque Christum diligis, habesque talenta, & facultates ad ipsum in hac necessitate iuuandum, cur eius pulsam non audis? Offerens te ipsum ad remouendas pro viribus blasphemias, iniurias, & peccata, quæ in eius caput, cincinnati que decidunt? propugnans eius honorem & remouens à fidelibus tot culparum guttas; & afflictis subsidium in eorum miserijs ferens.

Se d audi tertium, titulum quem proponit, ob vtilitatem, & mercedem quam pro hoc seruitio tibi offert. Qui titulus (vt ait S. Paulinus) etiam continetur in eo, cum dicitur: caput meum plenum est rore, & cincinnati mei guttis noctium; intelligit enim per rorem, abundantiam gratiarum, donorumque celestium; quibus illud est plenum, ob infinitam Diuinitatis Christi eminentiam; ac similiter intelligit partem superioris spiritus sui in quo reconditi sunt oēs thesauri sapientiæ & scientiæ Dei; ex quo fluunt ad cincinnati, hoc est ad electos, quibus has gratias comunicat instar guttarum: nam collata cum immenso eius rore, valde sunt paruæ; etiam cum in seipsis sunt valde magnæ. Sunt tamẽ guttæ noctu decidentes etiã cum ipsa serena est, & clara: quia comunicantur cum magna conscientia quiete, & serenitate, & cum claritate maioris cognitionis, quam antiquis; licet in ipso fundamento adsit etiam fidei obscuritas. Si igitur cupis benedictionibus celestibus loquenterari: aperi mihi (ait Saluator, & annue petitioni meæ. Tunc enim ingrediar ego in cor tuum cum Diuinitate mea, & cum spiritu meo celesti

2

21. Corin. 11.
3.
In Cant. 5.

3

Epist. 4. vi
de Martia.
del. Rio.

Ita Titul.
manus.

b Iud. 6. 37.

c Ioan. 3. 34.

rore pleno, ad temperandum ardorem concupiscentiarum & cupiditarum tuarum; ad corroborandam animam tuam exercitiis sanctorum operum, variasque celestium gratiarum guttas communicandas. Queniam modum enim b *vos totius terra receptus fuit in vellere Gedeonis* & ipse de nocte *consurgens expresso vellere, concham rore impleuit*; ita c gratia omnes dona celestia collecta sunt *in spiritu meo* absque mensura; quæ tamen dona non mihi soli referuo; sed electos meos facit eorum participes; replens scilicet hæc vasa, vt gratiæ meæ efficacitas magis luceat. Quod si tu cum Gedeone nocte consurgas, ostiumque aperias, vt ad te aditus pateat; replebo te tantâ copiâ guttarum roris mei, vt quemuis laborem tibi reddant fructum ac iucundum.

4

QVOD SI quartū alium titulum ab exemplo meo desumptum habere velis; attende quid ego fecerim, dum inter vos agerem in mortali & paruo corpore: & agnosces me ab ipso vitæ exordio, vique ad eius exitum, plenum semper fuisse rore & pruina, congelatisque guttis noctium sustinendo innumeros labores, vt efficacius peccatores vocarem, & conuerterem, & omnibus hominibus benefacerem. Propterea natus sum in media hyeme, noctu, & in tugurio, incommodis temporis valde exposito; noctu exiit fugiens in Ægyptum; & per multas noctes ambulans per desertum tanquam fugitiuus. In alio deserto mansi quadraginta diebus, & quadraginta noctibus nihil comedens, dormiens super paulmentum, expulsum vento; quamdiu prædicaui, noctes expendebam in montibus, orans pro vestro remedio; tollerans noctis rorem, vt vobis rorem gratiæ compararem: Denique in nocte meæ Passionis cecidit super caput meum magno impetu gelu peccatorum hominum, & inundationes iniuriarum, & contemptuum; sudaui sanguinem guttarum, quem tamen postea magno impetu per flagella ex toto corpore, & per vulnera pedum ac manuum, ac per foramina, quæ spinæ aperuerunt in capite meo effudi. Quæ omnia cum ego fecerim ob utilitatem animarum: cur non aperies mihi, & reipsum offeres ad aliquid pro eisdem faciendum? Denique omnes vires intendit ad quinto titulo interni amoris, quem erga suam sponsam Ecclesiam gerit; cum insinuat, se caput habere apertum absque pileo, aut alio tegumento. Quod signum erat captiuorum & victorum, in signum suæ traditionis ac subiectionis; iuxta illud Moysis dicentis, quod d *ministeriis essent captiui nudato capite*. Venit itaque hic Dominus, vt pulset ad ostia sponsæ suæ, quasi captiuus & victus amore eius, & omnium animarum; & optans, vt & illæ ipsi se tradant, & quasi eodem amore captivæ eile dedant. Quod sufficere debet cuius amanti, vt studeat animas aliquas lucrari, quæ Dominum ipsum diligant. O Saluator dulcissime: quis adeo eruditus ac pertinax, vt aures suas occludat beneuolæ adeo vocacioni; si

Don. 32. 42.

noctis

nouerit: te esse vocantem, & quanto afficiaris gaudio, si tuis pareat dictis.

§. II.

SED audiamus, quid sponsa iucundæ aded vocationi respondeat. *Expoliatus*, inquit, *me tunica mea quomodo induar illa?* Atque si diceret: graue mihi est è lectulo surgere, vt ianuam ei aperiam: ne iterum cogar vestem indnere, quam exui. *Laui pedes meos, quomodo inquinabo illos?* si enim terram calcauero, maculabuntur. In hac sponsæ sententiâ duo excusationum genera intelligi possunt, quas homines habent, ne statim Dei vocationi pareant. Aliæ sunt propriæ otiosorum, pigrorum, ac deliciis deditorum, qui sunt hostes crucis ac laboris: ac propterea refugiunt officium ac ministerium onerosum, & curam animarum, præcipuè si non aded sit honorificum, nec lucram adferat, quale ipsa caro desiderat. Et hoc significat (vt inquit Theodoretus) quod dicit: *expoliatus me tunica mea, quomodo induar illa?* Quemadmodum enim homines, qui modicum, & quasi obiter dormire volunt, vt suæ necessitati satisfaciant, vt fieri solet circa meridiem, non se omnino exuunt; sed sedent in aliqua sede, aut vestibus indati iacent in lecto: & statim atque vocantur, festinanter surgunt: quando autem maiori cum quiete noctu dormire volunt, exuunt se, & iacent in lecto: quod si è somno excitentur, torpescunt ad surgendum; & respondent: extra tempus, & opportunitatem se vocari: sicut a respondit amicus ille amico suo pulsanti media nocte ad ianuam, ac petenti tres panes: excusauit enim se dicens: *se iam in cubili esse nec posse surgere*: ita etiam viri valde feruentes ac perfecti somnum & delicias huius vitæ valde obiter admittunt, & solum, vt suæ necessitati satisfaciant: vtentes (vt ait Apostolus) *hoc mundo quasi non utantur*: Ideoque vocati à Deo ad res obsequij eius, quale est Confessiones audire, cõcionari, & proximos morituros adiutare: statim, valdeque facillè surgunt; & ad id, quod iniungitur, accurrunt, dicentes cù Samuele, cùm media nocte à Domino vocaretur: *c Ecce ego: vocasti enim me*. Tepidi autem & imperfecti maiori cù mora, & quasi permanenter suscipiunt carnis delicias, quibus ex corde adhærescunt. Ideoque grauius ferunt è lecto surgere, in quo *verunt se tanquã ostiũ in cardine suo*: & quando Deus eos vocat ad res alicuius laboris, adinueniunt excusationes, ne eas aggrediantur; aut in aliud tempus reijciunt, dicentes: *expoliatus me tunica mea: quomodo statim induar illa?* redeat postea: quia nunc non est opportunum. O execrandam pigritiam, quæ talem excogitas excusationem, ne facias, quod Deus iubet! Et quodnam, quæso, tempus aptius ad laborem erit, quò, quo te vocat, qui est temporũ Dñs totq; beneficijs obstrictũ te habet, vt ei pròptè obedias? Propterea enim dixit Salomõ: *e ne dicas amico tuo: vade, & reuertere: cras dabo tibi; cum statim possis dare*. Cùm igitur Deus non requirat à te, nisi quod potes facere: cur eum in aliud reicis tempus?

Vide. Titul.

a Luca. 11. 5.

b1. Corin. 4. 11.

c 1. Reg. 3. 5.

d Prover. 16. 14.

e Prover. 3. 28.